

[Justitsministeren.]

ger, som veterinærmyndighederne har kunnet tiltræde.

Forbudet i samme paragraf mod transport af kastrerede heste i de første 14 dage efter kastrationen er lempet således, at det er tilladt at transportere hesten tilbage til dens hjemsted med lastautomobil, forudsat at det kun drejer sig om en kortere transport.

Forbudet i § 10 mod kupering af halen på heste uden lægelig grund er gjort absolut, idet den bestemmelse, der i det oprindelige forslag var tilføjet om adgang for justitsministeren til at tillade kupering af heste af bestemte hesteracer, er udgået.

Samtidig er indføjet forbud også mod kupering af køer, et forbud, som justitsministeriet ikke hidtil havde anset for praktisk påkrævet, men som efter oplysninger, der er fremkommet i løbet af den seneste tid, er tiltrængt.

Bestemmelsen om halekupering på hundehvalpe, der ikke er 8 dage gamle, er lempet således, at kupering kan foretages uden dyrlæge. Efter det for justitsministeriet oplyste er indgrebet nemlig let at foretage og ikke forbundet med væsentlig smerte.

Forbudet mod transport af kuperede heste i den nærmeste tid efter kuperingen, hvilket forbud nu har mistet sin praktiske betydning, efter at kuperingsforbudet som nævnt er blevet ubetinget for hestes vedkommende, har kunnet udgå.

I det oprindelige forslags § 14 er bestemmelsen om politiets ret til fra ejeren at fjerne dyr, som fortsat er genstand for underernæring eller mishandling, udtaget og gjort til en efterfølgende paragraf.

I § 14, som herefter kun handler om adgangen til at give en dyreejer pålæg om forsvarlig fodring eller at forbyde ham at bruge dyret til arbejde indenfor et vist tidsrum, er der foretaget ret omfattende ændringer. Disse går ud på, dels at dyrets ejer selv skal have ret til at udpege den dyrlæge, der skal afgive den første erklæring i sagen, dels at klage over pålægget af forbudet i første omgang sker til den stedlige kredsdyrlæge, således at kun hvis dennes erklæring går ejeren imod, bliver der spørgsmål om at indbringe sagen til afgørelse ved domstolene.

I § 15, som angår aflivning af tilskadekomne eller syge dyr, er der ligeledes foretaget ret omfattende ændringer, som dog i hovedsagen alene går ud på også i dette forhold at give ejeren adgang til at vælge dyrlægen og at indføje kredslægen som i dette tilfælde sidste instans. Der er dog yderligere tilføjet en nødretsregel om, at

de formelle forskrifter for aflivning kan tilsidesættes i tilfælde, hvor dyret ellers måtte gennemgå alvorlige, unødige lidelser, eller hvor det er åbenbart, at det ikke kan overleve skaderne, eller at aflivning ville blive resultatet, selvom disse forskrifter blev fulgt. Selvom man kunne komme til en sådan nødretsregel uden udtrykkelig bestemmelse i loven, nemlig efter sagens natur, har man fundet det naturligt, at en sådan regel optages.

I § 16 er der tilføjet en bestemmelse om, at justitsministeren kan give forskrifter om, at aldersmærkning af heste kun må foretages af personer eller institutioner, der er bemyndiget hertil. Efter det for ministeriet oplyste er der forsikringselskaber, som lægger afgørende vægt på aldersmærkning. Man anser det heller ikke for udelukket, at aldersmærkningen efterhånden vil kunne få en vis betydning i hestehandelen. Men en forudsætning herfor vil det imidlertid altid være, at der skabes sikkerhed for, at mærkningen er pålidelig. Også udfra et dyrebeskyttelsessynspunkt vil det have interesse, at aldersmærkning i praksis vinder indpas, idet personer, som bedrages i hestehandel med hensyn til dyrets alder, kan være fritet til at udnytte dyret over evne, selvom det efter sin alder ikke er egnet til brug. Spørgsmålet om gennemførelse af tvungen aldersmærkning har derfor været genstand for overvejelse, men det har efter det af landstingsudvalget oplyste mødt en betydelig modstand fra landbrugsside, hvorfor man har fundet det rettest at indskrænke sig til den bestemmelse, der er optaget i forslaget.

I straffebestemmelsen i § 20 for forældre, værge, husbond og andre, der forsømmer tilsynet med, at børn under 15 år ikke gør sig skyldige i dyrplageri, har man udskilt de tilfælde, hvor der alene foreligger grov uagtsomhed, og for dette forhold fastsat en mildere straf, nemlig bøde eller hæfte.

Med disse bemærkninger skal jeg henstille, at dette lovforslag gøres til genstand for en hurtig og en velvillig behandling i det høje ting.

Chr. H. Christensen: Dette lovforslag har gennemgået en særdeles grundig udvalgsbehandling og er næsten enstemmigt vedtaget i det andet høje ting. Jeg skal i betragtning af dette høje tings knappe tid ikke komme nærmere ind på en omtale af lovforslagets bestemmelser, men, idet jeg henviser til det af den højtærede justitsminister lige udtalte, nøjes med på mit partis vegne at anbefale det foreliggende